

Műhely

Egy nap Zsibriken

A Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió nyílt napot tartott 1993. május 8-án a Zsibriki Rehabilitációs Otthonban.

Az érdeklődők nagy száma is jelezte, hogy Zsibrik a szakemberek figyelmének fókuszában áll. Május eleji rekkenő hőség sem tudta kedvét szegni az ország minden tájáról ide seregletteknek: a bárányi Mőcsény községtől Zsibrik csak gyalogosan közelíthető meg, lévén elnéptelenedett falu, út nélkül. Iskola, posta, orvos, bolt sincs már, összesen tíz család maradt még a festői szépségű, kihalt településen.

Szívet szorító látvány az enyészetnek indult házak sora: bedőlt kerítések, megroggyant vályogfalak. Embermagasan felver a gaz mindent. Még az emberlakta házakból előfutó kutyák is hasukig sártengerben ugrálnak.

A katolikus templomban, több mint százan szorongunk. Erdős Eszter református tiszteletes asszony gitáron kíséri az éneklőket. Zenés áhítat után a Rehabilitációs Otthon jelenlegi 15 lakója elmeséli életútját. Értelmes, összefogott, ízes beszédű, nyelvi fordulatokban bővelkedő, megtartott intellektusú férfiak mondják tanulságos és hiteles történetét annak: aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni. Nyoma sincs a máskor olyannyira jellemző, lepusztult, szétesett alkohol és drog betegek kritikátlan megnyilatkozásának.

Mi hallgatók, érdeklődők és szimpatizánsok nehezen kérdezőnk, mintha félnénk megtörni a varázslatot, mert itt most valami varázslat van, ezt bizonyosan tudjuk. Végül csak ráállunk: a kérdések olykor tapintatlanra, okoskodóra sikerednek. Az egyházak képviselőit leginkább az foglalkoztatja, hogy volt-e megtérés-élményük a drogos beutaltaknak. A minisztériumi munkatársakat az, hol és hogyan képezik az itt dolgozó mentorokat.

Áhítat után körülvezettek bennünket a majorságban. Komoly gondot okoz, hogy a takarmány is csak 4 hónapra elegendő, állandó a pénzhiány! Ebéd után kötetlen beszélgetésben nem tudni, ki az ápolat, és ki a vendég. Egyik tudni akarja, mi van kint, a dombok mögött, a másikat az érdekli, mi van a faluban, ha elment ez a tengernyi idegen. Kemény a munka, amíg az állattartással és a földműveléssel, falusi életformával járó nehézségekkel megismerkednek a városi-fővárosi gyógyulni kívánó narkósok is.

Késő délután személyes ismerősökként búcsúzunk a falubeliektől. Bár tudjuk, hogy erőpróbáló, hosszú gyaloglás vár még ránk, hálásak vagyunk a mai varázslatért: a hétköznapokban gyakran vagyunk kishitűek, bizonytalanok és rezignáltak. Az alkohol és drogbetegekkel foglalkozók néha megtorpannak, kiégnek, akár a pályát is elhagyják.

Erdős Eszternek és csapatának újra elhiszük, hogy érdemes ezt a munkát csinálni a végeken. Drukkolunk és szorítunk a „fiainak”, legalább nekik sikerüljön a gyógyulás...

Köszönjük ezt a szép napot!

Várhalmi Judit